

Η «επιστολή» τού Ιησού και το «Άγιο Μανδήλιο»

Μια από τις πάμπολλες χριστιανικές μυθοπλασίες που κυκλοφόρησαν οι Ιουδαιοχριστιανοί πλαστογράφοι και αεριτζήδες, στους πρώτους αιώνες τού Χριστιανισμού, έτσι ώστε να «πιστοποιήσουν» και να «αποδείξουν» την ύπαρξη, τού ιστορικά...ανύπαρκτου Ιησού, ήταν και η ιστορία με μια δήθεν «επιστολή» του...

Την αναφορά σ' αυτό το μοναδικό γραπτό που -υποτίθεται- άφησε πίσω του ο Ιησούς, την κάνει ο μέγας παραμυθάς και παραχαράκτης, επίσκοπος Καισαρείας, Ευσέβιος. Σύμφωνα λοιπόν με τα όσα «εξιστορεί» ο Ευσέβιος, ο βασιλιάς τής Έδεσσας (η μετέπειτα Αντιόχεια, πρωτεύουσα τής Μεσοποταμίας), Άβγαρος, έστειλε επιστολή στον Ιησού, ζητώντας του να τον επισκεφθεί και να τον θεραπεύσει από μια αρρώστια που είχε.

Διαβάζουμε λοιπόν στην «Εκκλησιαστική ιστορία» (Τόμος Α', ΙΓ [«Ιστορία περι τού τών Έδεσσηνών δυνάστου»]):

«Άβγαρος Ούχαμα τοπάρχης Ιησοῦ σωτήρι ἀγαθῷ ἀναφανέντι ἐν τόπῳ Ἱεροσολύμων χαίρειν. ἤκουσται μοι τὰ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν ἰαμάτων, ὡς ἄνευ φαρμάκων καὶ βοτανῶν ὑπὸ σοῦ γινομένων. ὡς γὰρ λόγος, τυφλοὺς ἀναβλέπειν ποιεῖς, χωλοὺς περιπατεῖν, καὶ λεπροὺς καθαρίζεις, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας ἐκβάλλεις, καὶ τοὺς ἐν μακρονοσίᾳ βασανιζομένους θεραπεύεις, καὶ νεκροὺς ἐγείρεις. καὶ ταῦτα πάντα ἀκούσας περὶ σοῦ, κατὰ νοῦν ἐθέμην τὸ ἕτερον τῶν δύο, ἢ ὅτι σὺ εἶ ὁ θεὸς καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ποιεῖς ταῦτα, ἢ υἱὸς εἶ τοῦ θεοῦ ποιῶν ταῦτα. διὰ τοῦτο τοίνυν γράψας ἐδεήθην σου σκυλῆναι πρὸς με καὶ τὸ πάθος, ὃ ἔχω, θεραπεῦσαι. καὶ γὰρ ἤκουσα ὅτι καὶ Ἰουδαῖοι καταγογγύζουσί σου καὶ βούλονται κακῶσαί σε. πόλις δὲ μικροτάτη μοί ἐστι καὶ σεμνή, ἥτις ἔξαρκεῖ ἀμφοτέροις».

Μετάφραση: «Ο Άβγαρος του Ουχάμα, τοπάρχης, προς τον Ιησού, τον αγαθό σωτήρα, που εμφανίστηκε στην Ιερουσαλήμ, χαίρει. Άκουσα σχετικά με σένα και με τις θεραπείες σου, πως πραγματοποιούνται δίχως φάρμακα και βότανα. Όπως

λένε, κάνεις τυφλούς να βλέπουν, χωλούς να περπατούν, καθαρίζεις λεπρούς, βγάζεις ακάθαρτα πνεύματα και δαίμονες, θεραπεύεις όσους βασανίζονται από ανίατες αρρώστιες, ανασταίνεις νεκρούς. Έχοντας λοιπόν ακούσει όλα αυτά για σένα, σκέφτηκα ότι ένα από τα δύο συμβαίνει: ή είσαι εσύ ο ίδιος Θεός που κατέβηκες από του ουρανό και πράττεις αυτά ή είσαι ο υιός του Θεού. Γι' αυτό λοιπόν σου έγραψα, για να σε παρακαλέσω να 'ρθεις σε μένα και να θεραπεύσεις το βάσανο που έχω. Άκουσα άλλωστε ότι οι Ιουδαίοι αγανακτούν εναντίον σου και θέλουν να σε κατηγορήσουν. Έχω μια πολύ μικρή, αλλά σεμνή πόλη, που είναι αρκετή και για τους δυο μας».

Όλο το ενδιαφέρον τώρα, βρίσκεται στην -γραπτή- «απάντηση» τού Ιησού:

«Μακάριος εἶ πιστεύσας ἐν ἐμοί, μὴ ἑορακῶς με. γέγραπται γὰρ περὶ ἐμοῦ τοὺς ἑορακότας με μὴ πιστεύσειν ἐν ἐμοί, καὶ ἵνα οἱ μὴ ἑορακότες με αὐτοὶ πιστεύσωσι καὶ ζήσονται. περὶ δὲ οὗ ἔγραψάς μοι ἔλθειν πρὸς σέ, δέον ἐστὶ πάντα δι' ἃ ἀπεστάλην ἐνταῦθα, πληρῶσαι καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι οὕτως ἀναληφθῆναι πρὸς τὸν ἀποστείλαντά με. καὶ ἐπειδὴν ἀναληφθῶ, ἀποστελῶ σοὶ τινὰ τῶν μαθητῶν μου, ἵνα ἰάσηταί σου τὸ πάθος καὶ ζωήν σοι καὶ τοῖς σὺν σοὶ παράσχηται».

Μετάφραση: «Μακάριος είσαι, γιατί πίστεψες σε μένα χωρίς να με έχεις δει. Γιατί έχει γραφτεί για μένα ότι "όσοι μ' έχουν δει δε θα πιστέψουν σε μένα" και "ώστε εκείνοι που δε θα μ' έχουν δει, αυτοί να πιστέψουν και θα ζήσουν". Όσον αφορά αυτά που γράφεις, το να 'ρθω κοντά σου δηλαδή, πρέπει να ολοκληρώσω όλα εκείνα για τα οποία έχω σταλεί εδώ και μετά την ολοκλήρωση να αναληφθώ προς Εκείνον που μ' έστειλε. Και αφού αναληφθώ, θα σου στείλω κάποιον από τους μαθητές μου για να σε θεραπεύσει και να δώσει ζωή σ' εσένα και στους δικούς σου».

Τί «θεϊκή» απάντηση!... «Δεν προλαβαίνω τώρα, γιατί πρέπει να...αναληφθώ»!

Κι αναρωτιέται τώρα ο «αφελής»: Μα καλά, ολόκληρος θεός χρειάζεται να μεταβεί προσωπικώς για να επιτελέσει ένα θαύμα; Έχει πρόβλημα...χώρου και χρόνου ένας θεός; Τί εμπόδιζε άραγες τον Ιησού, να θεραπεύσει τον αιτούντα βασιλιά, με μια απλή προσταγή του, ή μόνο με την σκέψη του; Ή έστω βρε αδελφέ, να τον επισκεφθεί στ' όνειρό του, όπως «έκανε» και «κάνει» μέχρι σήμερα σε αναρίθμητους πιστούς; (Διακτινισμός δηλαδή σε χριστιανική εκδοχή και θαύματα «αλά κάρτ»). Εκτός κι αν οι κομπογιαννιτισμοί τού Ιησού, περιορίζονταν μόνο σε «θεραπείες» με...πηλό από σάλιο και χώμα...

Η απορίες γίνονται ακόμα πιο βασανιστικές, αν αναλογιστεί κάποιος, πως αυτή η επιστολή, το μοναδικό γραπτό «ντοκουμέντο» που έχει αφήσει πίσω του ο Ιησούς, δεν θεωρήθηκε και τόσο...σημαντική και μοναδική, ώστε να πάρει την θέση της στην Καινή Διαθήκη και να τοποθετηθεί, έστω και μετά από τις «Επιστολές» τού Παύλου... Τί ώθησε άραγες τούς «άγιους πατέρες» τής Εκκλησίας, έτσι ώστε ν' αφήσουν απ' έξω μια απ' τις πιο ηχηρές «αποδείξεις» υπάρξεως τού «σωτήρα» τους; Μήπως το ότι δεν υπάρχει η πρωτότυπη επιστολή; Μα ούτε και τα πρωτότυπα τών Ευαγγελίων, καθώς και άλλων «ιερών» κειμένων υπάρχουν. Ως προς τί λοιπόν αυτή η διάκριση;

Το παραμύθι τού Ευσέβιου, μπορεί να μην έχει δράκους και φίδια, φρόντισαν όμως αντάξιοί του παραμυθάδες να το πλαισιώσουν με...«Άγιο Μανδήλιο» (και όχι μόνο)...

Σύμφωνα λοιπόν με την εκκλησιαστική «παράδοση» (δηλαδή τρίχες κατσαρές), η ιστορία αυτή είχε περισσότερη πλοκή. Διαβάζουμε λοιπόν, την συνοπτική απόδοση από το «Μηναῖο τοῦ Αὐγούστου»:

Ὁ βασιλιάς τῆς Ἑδεσσας, Ἄβγαρος, ἦταν λεπρός. Ἄκουσε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔστειλε πρὸς Αὐτὸν τὸν ἀρχιεπιφύλακά του, Ἄνανία, μὲ ἐπιστολὲς στὶς ὁποῖες παρακαλοῦσε τὸν Χριστὸ νὰ πάει στὴν Ἑδεσσα νὰ τὸν θεραπεύσει. Ὁ Ἄνανίας ἦταν ζωγράφος, γι' αὐτὸ ὁ Ἄβγαρος τὸν ἐπιφόρτισε νὰ φτιάξει τὸ πορτραῖτο τοῦ Σωτήρα σὲ περίπτωση πὺ ὁ Χριστὸς ἀρνεῖτο νὰ πάει. Ὁ Ἄνανίας βρῆκε τὸν Χριστὸ περιτοιχισμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλῆθος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσει. Γι' αὐτὸ ἀνέβηκε σ' ἕνα βράχο ἀπὸ ὅπου μποροῦσε νὰ τὸν βλέπει καλύτερα. Προσπάθησε νὰ φτιάξει ἕνα πορτραῖτο τοῦ Σωτήρα, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε «ἐξ αἰτίας τῆς ἀπερίγραπτης δόξας τοῦ προσώπου Του, τὸ ὁποῖο ἄλλαζε διὰ τῆς χάριτος». Βλέποντας ὅτι ὁ Ἄνανίας ἤθελε νὰ φτιάξει τὸ πορτραῖτο Του, ὁ Χριστὸς ζήτησε νερό, νίκησε, σκούπισε τὸ πρόσωπο τοῦ σ' ἕνα κομμάτι λινὸ ὑφασμα, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἔμειναν ἀποτυπωμένα σ' αὐτὸ τὸ λινὸ ὑφασμα. Εἶναι γι' αὐτὸ πὺ ἡ εἰκόνα αὐτῆ εἶναι ἐπίσης γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Μανδήλιον. (Ἡ Ἑλληνικὴ λέξη μανδήλιον προέρχεται ἀπὸ τὴ σημιτικὴ λέξη mindil). Ὁ Χριστὸς τὸ ἔδωσε στὸν Ἄνανία, καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ πάρει, μὲ μία ἐπιστολή, στὸ πρόσωπο πὺ τὸν εἶχε στείλει. Στὴν ἐπιστολή, ὁ Χριστὸς ἀρνεῖτο νὰ πάει ὁ ἴδιος στὴν Ἑδεσσα, ἐπειδὴ εἶχε μιὰ ἀποστολὴ νὰ ἐκπληρώσει. Ὑπόσχετο στὸν Ἄβγαρο ὅτι, ὅταν θὰ ἐκπληρώνετο αὐτὴ ἡ ἀποστολή, θὰ ἔστειλε ἕνα ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του πρὸς αὐτόν.

Όταν ο Άβγαρος πήρε το πορτραίτο, θεραπεύθηκε από την αρρώστια του, αλλά ξμειναν στο πρόσωπό του αρκετά σημάδια. Μετά την Ανάληψη, ο απόστολος Άγιος Θαδδαῖος, ένας από τους εβδομήκοντα, πήγε στην Έδεσσα και θεράπευσε το βασιληά πλήρως προσηλυτίζοντάς τον στο Χριστιανισμό. Πάνω στο θαυματουργό πορτραίτο του Χριστού, ο Άβγαρος έγραψε αυτά τα λόγια: «Ὁ Χριστέ Θεέ, αυτός που έλπίζει σε Σένα δεν θα πεθάνει». Αφαίρεσε ένα είδωλο από το κοίλωμά του πάνω από μία πύλη τῆς πόλης και το αντικατέστησε με τὴν αγία εικόνα. Ο Άβγαρος έκανε πολλά για τὴ διάδοση του Χριστιανισμού στους ὑπηκόους του. Αλλά ο δισέγγονός του επέστρεψε στην εἰδωλολατρεία και ἤθελε νὰ καταστρέψει τὴν εικόνα του Ἁγίου Μανδηλίου. Γι' αυτό ο ἐπίσκοπος τῆς πόλης τὴν ἐντείχισε στο κοίλωμα ἀφοῦ προηγουμένως τοποθέτησε μία ἀναμμένη κανδήλα μπροστά της. Ἔτσι ἡ εικόνα διασώθηκε.

Αν παραβλέψει κάποιος τὴν ανεξήγητη πεποίθηση του Άβγαρου, πὼς θα μπορούσε να θεραπευθεῖ ἀκόμη κι ἀπ' τὴν παρουσία τῆς προσωπογραφίας του Ἰησοῦ, ἡ παραπάνω φανταστικὴ διήγηση, μπορεί κάλλιστα να θεωρηθεῖ, ως ἓνα ἀπ' τὰ πιο συκοφαντικὰ και δυσφημιστικὰ κείμενα που ἀφοροῦν τον Ἰησοῦ!

Που ακούστηκε, «θαύμα» σε...δόσεις;!

Αμ ἡ ἀποτυχία του «σωτήρα» Ἰησοῦ να ἐπιτελέσει το θαύμα μόνος του, χωρίς να χρειαστεῖ ἡ...ολοκλήρωση ἀπὸ τον μαθητὴ του; Τί ξεφτίλα εἶναι αὐτή;

Ο δε ταλαίπωρος Ἀνανίας, παιδεύεται να ζωγραφίσει τον Ἰησοῦ χωρίς ἐπιτυχία... Και καλά, μπορεί αὐτοῦ να του ἔλειπε ἡ «θεία ἐμπνευση»... Ο Ἰησοῦς ὅμως, που μ' ἓνα μόνο «Λάζαρε δεῦρο ἔξω!» ἀνάστησε νεκρό (λέμε τώρα...), γιατί δεν τον διευκόλυνε με ἓναν πολὺ πιο ἀπλούστερο τρόπο; Ἦταν δύσκολο ἀραγες ν' ἀποτυπώσει ἀπευθείας τὴν εικόνα του πάνω στο υλικό που «ζωγράφισε» ο Ἀνανίας, χωρίς περιττό...«σασπένς» που παραπέμπει σε παραστάσεις του Μάικ Λαμάρ για μικρά παιδιά;

Αν και το ἱλαρό αὐτό «γεγονός», τιμάται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία στις 16 Αυγούστου, ως «ἀνάμνηση τῆς εἰσόδου τῆς ἀχειροτεύκτου μορφῆς του Κυρίου και Θεοῦ και Σωτήρος ἡμῶν ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (δηλαδή το ἅγιο Μανδήλιο) ἐκ τῆς Ἐδεσσηνῶν πόλεως, εἰς ταύτην τὴν θεοφύλακτον Βασιλίδα (Κωνσταντινούπολη) ἀνακομισθείσης», ἐν τούτοις δεν ὑπάρχει κάποια εὔλογη ἀπάντηση στο γιατί μέχρι και τον 6ο αἰῶνα μ.Χ. (μέχρις ὅτου μάς «γνωστοποιήθηκε» μέσα ἀπὸ το κείμενο

«Doctrine of Addai» [Δόγμα τού Addai], τού ομώνυμου επισκόπου Έδεσσας), η ύπαρξη αυτού τού μανδηλίου απλά αγνοούνταν, ενώ ο Ευσέβιος έγραφε «ιστορία», δύο αιώνες πριν...

Τέλος, για καθαρά «ιστορικούς» λόγους, αναφέρεται και μία ακόμη προέκταση τού άνωθεν μυθολογήματος (πληροφοριακά, η τύχη τού «Αγίου Μανδηλίου», αγνοείται από την άλωση τού 1204), από το οποίο προκύπτει και...«Άγιο Κεράμιο»...

Το Άγιο Κεράμιο λέγεται έτσι για τον εξής λόγο. Ο εγγονός του Αυγάρου εξέκλινε απ' την ευσέβεια των προγόνων του και έγινε ασεβής, και ως τέτοιος θέλησε να αφαιρέσει το Άγιο Μανδήλιο από την πύλη της πόλης, όπου το είχε βάλει ο ευσεβής παππούς του, για να το προσκυνεί ο κάθε εισερχόμενος στην πόλη, και να στήσει κάποιο άγαλμα στη θέση του. Ο δε επίσκοπος της πόλης, γνωρίζοντας από θεία αποκάλυψη την κακή πρόθεση του βασιλιά, έκρυψε την εικόνα μέσα σ' ένα θόλο που υπήρχε πάνω απ' την εικόνα, ανάβοντας και λύχνο μπροστά της, και, αφού σκέπασε το Άγιο Μανδήλιο με μια κεραμίδα, έχτισε τον τοίχο με πλίνθους. Μετά από πολλά χρόνια, τον καιρό που ο βασιλιάς Χοσρόης πολιόρκησε την Έδεσσα, ο επίσκοπος Ευλάβιος είδε στον ύπνο του μια γυναίκα επίσημη, η οποία του είπε να σκάψει για να βρει την αχειροποίητο εικόνα του Κυρίου, όπως και έγινε. Αλλά μαζί με το Άγιο Μανδήλιο είδε την εικόνα τυπωμένη και στην κεραμίδα, και αυτή ονομάστηκε Άγιο Κεράμιο. Οι δε Πέρσες κακήν κακώς εκδιώχθηκαν με την χάρη του Αγίου Κεραμίου και Μανδηλίου.

Τα σχόλια είναι περιττά...